

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně: **R. K.**, narozená X, st. přísl. Uzbekistán,
bytem X
zastoupená Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem,
bytem Polní 337/17, 639 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-32102/TP-2024, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 17.210,- Kč a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Podstatou projednávané věci, zahájené žalobou podanou 12. 5. 2025, je spor o to, zda je žalovaný nečinný v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.
2. Žalobkyně podala tuto žádost 11. 11. 2024, a jelikož žalovaný byl podle jeho názoru v řízení nečinný, požádala dne 30. 1. 2025 nadřízený správní orgán, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „Komise“), o ochranu proti nečinnosti. Komise její žádosti vyhověla a 25. 2. 2025 vydala opatření proti nečinnosti, v němž konstatovala, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, a uložila mu učinit tak do 60 dnů od doručení zprávy Policie České republiky o výsledku pobytové kontroly.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný je nečinný, neboť zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí již marně uplynula. S lhůtou uloženou žalovanému v opatření proti nečinnosti nesouhlasila, jelikož 60ti denní lhůta k nápravě má počínat dnem jakéhosi aktu, který možná ani neproběhne a žalobkyně nemá možnost zjistit, kdy proběhl, resp. kdy byla doručena zpráva Policie. I kdyby však proběhl, lhůta pro rozhodnutí 60 dnů od jejich opatření by byla nepřiměřeně dlouhá.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není ve věci nečinný, jelikož prováděl a provádí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Poslední úkon ze strany správního orgánu v předmětném správním řízení byl proveden dne 13. 6. 2025, kdy zmocněnému zástupci žalobkyně byla zaslána do datové schránky *Výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí*, č.j. OAM-32102-19/TP-2024, ve které žalovaný určil žalobkyni lhůtu 10 dní pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně projevila zájem se seznámit se spisovým materiálem, termín pro seznámení byl stanoven na 3. 7. 2025 v 13:00 hod. na příslušném pracovišti (žádost o termín na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze strany zmocněného zástupce žalobkyně evidována ze dne 24. 6. 2025), uvedené informace byly převzaty z interního objednávkového systému OAMP MV ČR (nejsou tedy součástí přiloženého spisového materiálu).
5. K námitce žalobkyně, že lhůta stanovená Komisí je nepřiměřeně dlouhá a je stanovena neurčitě, správní orgán uvádí, že určení lhůty a způsoby stanovení rozhodné skutečnosti, od které se bude stanovena lhůta počítat, je plně v gesci Komise, a nikoliv správního orgánu. K námitce žalobkyně, že PČR nemusí požadovanou pobytovou kontrolu ze strany správního orgánu vůbec provést, správní orgán uvádí, že i v případě, že by z nějakého důvodu nebyla požadovaná pobytová kontrola provedena, je PČR povinna i v těchto případech bezodkladně vždy písemně správní orgán vyrozumět. Standardně jsou ze strany PČR výsledky pobytových kontrol zasílány do 30 dnů od doručení požadavku na provedení pobytové kontroly. V případě vzniku nepředpokládaných překážek v provedení požadované pobytové kontroly PČR obvykle bezodkladně kontaktuje telefonicky příslušného řešitele žádosti OAMP MV ČR a dohodne se operativně na dalším postupu, aby nedocházelo ke zbytečným průtahům v řízení; i v těchto případech je PČR povinna správní orgán písemně vyrozumět o důvodech neprovedení pobytové kontroly. K námitce žalobkyně, že nemá možnost zjistit, kdy správnímu orgánu byl doručen výsledek pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

kontroly, správní orgán uvádí, že může kdykoliv požádat správní orgán o nahlédnutí do spisového materiálu (a to i opakovaně), anebo může správní orgán požádat, aby poté, co bude správnímu orgánu doručen výsledek pobytové kontroly, že si přeje nahlédnout do spisového materiálu či požádat správní orgán o písemné vyrozumění, o tom, že došlo k tomuto úkonu a odůvodnit svůj požadavek právě tím, že na realizaci tohoto procesního úkonu je navázán počátek 60 denní lhůty pro vyřízení žádosti.

6. Žalobkyně v reakci uvedla, že pokud jde o zprávu Policie ČR o výsledku pobytové kontroly, o tuto zprávu zažádal žalovaný policii teprve dne 1. 4. 2025 (tj. po více než měsíci po opatření vydaném Komisí) a tato zpráva byla ze strany Policie žalovanému doručena dne 10. 4. 2025.
7. Každopádně je třeba zopakovat, že řízení trvá již od 11. 11. 2024, mělo trvat 60 dnů, trvá však již 8 měsíců, ke dni podání žaloby trvalo 6 měsíců od 25. 2. 2025, kdy Komise vydala opatření proti nečinnosti, trvá řízení již téměř 5 měsíců, tj. více než dvojnásobek doby, po kterou mělo celé řízení trvat. Žalovaný za celou dobu řízení udělal v podstatě jen dva úkony: dne 1. 4. 2025 vyzval žalobkyni k doplnění podkladů (na což bylo reagováno ve lhůtě) a dne 13. 6. 2025 k seznámení se spisem.
8. Opatření proti nečinnosti ze dne 25. 2. 2025 bylo naprosto nedostatečné, neboť 60denní lhůta k nápravě stanovená tímto opatřením proti nečinnosti je (ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2022 spis. zn. 51 A 24/2022 – 35) „*tak dlouhá, že po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby vyčkával s podáním nečinnostní žaloby na její uplynutí.*“, neboť fakticky prodlužuje řízení nejméně na dvojnásobek, což je nepřiměřeně dlouhé, a Komise tuto (nepřiměřeně dlouhou dobu) stanovila v době, kdy ještě o pobytovou kontrolu policií nebylo ani požádáno, ba není jasné, jak vůbec mohla Komise vědět, že žalovaný opravdu bude policii o provedení pobytové kontroly žádat. Je tedy otázkou, zda je takto neurčité stanovení lhůty vůbec platné.
9. Každopádně žalovaný i po vydání opatření proti nečinnosti ještě celý jeden měsíc otálel, než policii vůbec o provedení pobytové kontroly požádal a nevydal rozhodnutí, a to ani v oné 60denní lhůtě počítané od doručení zprávy o pobytové kontrole dne 10. 4. 2025.

III.

Posouzení žaloby

10. Soud projednal žalobu podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“), podle nějž ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V řízení o ochraně proti nečinnosti soud rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud nařídil na den 8. 10. 2025 ve věci jednání, ke kterému se dostavil pouze právní zástupce žalobkyně, který sdělil, že o žádosti žalobkyně nebylo doposud rozhodnuto.
12. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou upraveny v § 169t pobytového zákona, podle jehož odst. 6 písm. h) bod 2., *o žádosti ministerstvo rozhodne v případě žádosti o vydání povolení k*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

trvalému pobytu ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podána na území.

13. Jelikož žádost byla podána dne 11. 11. 2024, lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula 10. 1. 2025. Nečinnost žalovaného shledala také Komise ve svém opatření. Až po uplynutí zákonné lhůty žalovaný začal činit kroky směřující k rozhodnutí o žádosti a nerozhodl ani poté, co mu byla dne 10. 4. 2025 doručena zpráva o bytové kontrole.
14. Mezi podmínky řízení patří to, že žalobce bezvysledně vyčerpal prostředky stanovené v § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, na ochranu proti nečinnosti. Soud má za to, že tato podmínka byla splněna.
15. Situací, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, se zabýval Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 3523/20 z 24. 8. 2023. V takovém případě *„[b]ezvyslednost vyčerpání pak nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou.“* Ústavní soud ovšem při vědomí toho, jak dlouhou dobu může trvat, než se ukáže, že prostředek ochrany byl bezúspěšný (v extrémních případech až 60 dnů), naznal, že výklad, který neumožňuje přihlídnout k tomu, že bezvysledné vyčerpání prostředku ochrany nastalo až v průběhu řízení o nečinnostní žalobě, klade další překážky poskytnutí soudní ochrany.
16. NSS navázal na tento nálezh vlastní judikaturou, v níž dovodil, že krajský soud je v řízení o nečinnostní žalobě povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (rozsudek 2 Azs 248/2021-34 z 21. 4. 2022). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku 1 Azs 171/2022-54 z 27. 10. 2022 tuto úvahu rozvinul: *„Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvyslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvyslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvysledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvyslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá.“* Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje. (Shodný názor vyplývá také z rozsudků zdejšího soudu 5 A 54/2022 z 28. 2. 2023 nebo 10 A 81/2023-32 z 18. 7. 2023.)
17. V nynější věci podala žalobkyně žalobu celé tři měsíce poté, co Komise vyhověla její žádosti o opatření proti nečinnosti a stanovila žalovanému lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů *„od doručení zprávy Policie České republiky o bytové kontrole“* Tuto lhůtu soud nepovažuje za přiměřenou ani jednoznačnou. Je tomu tak především proto, že už část lhůty (60 dnů) běžící od doručení zprávy, u níž nebylo postaveno najisto, kdy v budoucnu nastane (žalovaný nestanovil třetím osobám pevnou lhůtu), je sama o sobě stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Také Nejvyšší správní soud přitom v již citovaném

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

rozsudku 1 Azs 171/2022-54 uvedl, že „lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“ Reálně pak lhůta stanovená Komisí činila přibližně tři a půl měsíce, jelikož žalovaný obdržel zprávu až dne 10. 4. 2025. Takto dlouhou lhůtu přitom Komise určila v době, kdy řízení o žádosti trvalo již déle než čtyři měsíce.

18. Žalobkyně podala žalobu 12. 5. 2025, tedy v době, kdy žalovaný byl nečinný a kdy délka řízení již několikanásobně přesáhla zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Jelikož se žalobkyni nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany, byly podmínky řízení splněny již v době podání žaloby. Z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že o žalobkynině žádosti dosud nerozhodl, a ani později soudu nesdělil, že by se na tom cokoli změnilo, přestože bylo nařízeno jednání ve věci. Naproti tomu žalobkyně potvrdila, že rozhodnutí dosud vydáno nebylo. Za této situace soud shledal, že nečinnost žalovaného nadále trvá.

IV.

Závěr a náklady řízení

19. Jelikož žalovaný je v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu nečinný, proto mu podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat o této žádosti rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Takto dlouhou lhůtu soud stanovil s ohledem na dosavadní délku správního řízení a na to, že žalobkyně tuto sama navrhla.
20. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež zahrnují také náklady zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady řízení tak tvoří:
- a) soudní poplatek za žalobu (2 000 Kč).
 - b) odměna za tři úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) ve znění účinném od 1. 1. 2025].
 - c) paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za každý z těchto tří úkonů (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od tohoto data).
21. Náklady zastoupení advokátem tak činí 15 210 Kč a náklady řízení celkem 17 210 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30ti denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. října 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.